

Stationsweg aan het begin van de vorige eeuw ...

Vanaf 1850 kende Sliedrecht een hulppostkantoor. In 1872 is er sprake van een volledig post- en telegraafkantoor. Het oudste postkantoor aan de Stationsweg, afgebeeld op de foto, werd gebouwd aan het eind van de 19^e eeuw. Het gebouw werd afgebroken en vervangen door een ander gebouw aan de Stationsweg. Thans kent Sliedrecht geen postkantoor meer.

Aaigetijdse postbezurreging (1087)

Zôôas aalles in deuze gejaogde tijd veraandert, is 't ok met de postbezurreging gegaon. Voordat aalle huize een brievebus hadde, overhandigde de posbode de brieve, briefkaorte of aanzichkaorte persoonlijk aan de geadresseerde. Toe de klep in de voordeur uitgevonge was, wier die nog allêên gebruikt voor 't ontvange van posstukke die deur een geüniformeerde beambte van de posterije wiere bezurregd. Hij hoefde zôôdoende nie meer aan te belle of op de deur te kloppe, neeje, in de gleuf met dien handel en dan had ie z'n boodschop gedaen.

De posbode was dikkels een man van de klok. Je kon je lozie d'r bekant op gelijk zette, aaltijd kwam die op dezellefde tijd. Had tie veul te bezurrege, dan zeeje me al gaauw: "De post is

laet vendaeg". 't Gaf daerdeur wat regelmaat aan de tijd waerin me leefde. 'k Denk zô dat 't voorgaonde nooit meer trug zal komme. We schrijve bekant gêên brieve meer en de commenecaosie gaot allêên nog viao de sosjaole mediao: e-mail, twitter en nog een handjievul aandere mogelijkheeje. Hierdeur legge de posterije behoorlijk op d'r gat. Brievebusse verdwijne mè bossies en een echt posketoor hebbe me nie meer. Daer bovenop is 'r ok nog konkerensie gekomme van aandere posbedrijve en voor de verderest is post bezurrege een bijbaontjie geworde. Niks gêên regelmaat meer en op sommige daege zellefs hêemel gêên post.

De brievebusse en kassies zijn onderwaail pepierafvalbakke geworde. Mè kilo's gelijk wordt 'r reclaome in gemikt die, omdat 't iedere week bekant 't zellefde is, daernae gelijk weer in de pepiercontainer verdwijnt. Nou heb ik 't hêelemael nò nie over de goeje doelepost gehad. Dat lôop tegewoordig ok de spiegaete uit. D'r zijn weke bij dà 'k wel van tien hullepverlêênere nôôdoproepe krijgt. 't Êene is nog harderder nôôdig dan 't aandere. Aal die kluppies slôôve d'r aaige uit om mor zô aantrekkelijk of meewaerig mogelijk voor d'n dag te komme. Deur d'r kedoochies bij in te sluite, zôôas aanzichkaorte, balpenne en adresstickerties, worde we temet merêel gedwonge om toch veraal gêên profiteur te worde en mor gaauw wat over te maoke.

D'r is 'r zôôwaer êentjie die plak 'r drie stuiverties bij. Die gooit een vissie uit om een snoek te vange en zôô laet ie onderwaail maareke dà je toch wel van een aareg minderwaardig ras ben as ie die stuivers i je zak steekt zonder d'r wà voor trug te doen. Nou ving *ik 't aareg goed om een bietjie mee te hellepe om de grôôte nôôd in de wêreld wat te lêênige* en een dêel van onze rijkdom af te staon, maor de menier waerop de fongstwaareving dikkels plaetsvingt, stao me wel is een bietjie tege!

Jan van der Vlies